

havde besøgt Hawleigh, og tildeels var bleven forliget med sin Broder. Det var om ham, Lady Hawleigh talte.

„See,“ sagde hun, „der staar han og taler med Lord Everley, hvorfor vil Du ikke vinke ad ham?“

„Fordi jeg,“ sagde han stodesløst, „ikke gjør Fordring paa at beundre hans pralende Stil og Samtale.“

„Maragtig!“ sagde hendes Naade foragtligt; „Enhver holder af en aandrigh og livlig Gentleman, som han er, undtagen Du. Skulle vi have en Gjentagelse af de Scener, vi havde i Italien? Skal jeg atter plages med din forhadte Skinsyge mod ethvert Mandfolk eller Fruktimmer, som nærmer sig mig, og skal Gjenstanden for din affindige Daarstab være din egen Broder?“

„Vi ophøre at være skinsyge, naar vi ophøre at elske,“ var det hidende Svar.

Isabel rejste sig halvt op, da hun folte det var bedre at stille sig ligeoverfor det ulykkelige Par, end at lytte til deres Trætte; men nu taug de, thi Percy havde omsider opdaget dem og ilede hen til dem.

Efter kaldt at have besøgt sin Broders venlige Hilsen, fjernede Sir Robert sig, og tog Plads saa tæt ved Isabel, at hun ikke var istand til at komme bort, uden at anmode ham om at sigte sig, og Lady Hawleigh begyndte at tale med meget Liv.

„Hvor længe har De været her?“ spurgte hun. „Det gjorde mig saa ondt, at Robert havde saadan Il for at komme bort fra Hawleigh! Hvorfor har De ikke seet til os? See, jeg bærer Deres yndige Foræring,“ og idet hun rakte Armen frem, kom der en kostbar Bracelet tilsyn.

„Min kjære Søster,“ svarede Percy Hawleigh alvorligt, „det er et ringe Tegn paa den Taknemmelighed, med hvilken jeg har erindret Deres ædelmodige Medfølelse.“

„Min ædelmodige Medfølelse,“ sagde hun, „jeg forstaaer Dem ikke. Det er ikke første Gang, De har talt i Gaader til mig!“

Percy traadte forundret et Skridt tilbage.

„Kom her, Robert,“ sagde hans bydende Dame; „kom her og forklar! Jeg vil ikke modtage en Hoes, som jeg ikke fortjener.“

„Det er ligesaa godt, at Du ikke gjør det,“ sagde Sir Robert, idet han smilede spodst. „Mr. Hawleigh maa være meget sløv, dersom han ikke snart opdager, at Du ikke er den blide, elskværdige Pige, hvis Nedbonhed til at hjælpe ham kostede hende . . .“

„Kostede hende hvad, Sir Robert?“ spurgte hendes Naade, rødmen af Brøde, medens Percy næsten aandeløs ventede paa Svaret.

„En Mars og en gal Mand's Haand,“ svarede han glubende.

Ikke istand til at taale Mere, holdt Isabel sit Elor tæt for Ansigtet og sneg sig bort for at skjule sig i Kabytten, hvor hun, nedfunken i dybe Tanter, blev siddende indtil Skibets Slingring og Oprøret paa Dækket bragte hende paa Tanke om at der var Noget i Veien.

Korvirringen foragtedes ved de forstrækkede Damers Skrig. Det havde pludseligt begyndt at storme, og Bartoiet, som var svært ladet og slet bemanded, kunde næsten ikke regeres.

Da det lykkedes den forsædede Pige at komme op paa Dækket, blev det hende strax klart, at Faren var stor. De havde kun to Baade; disse vare satte i Vandet og man foreslog at forsøge paa at naae Kysten med dem, kjendt Percy og to eller tre af de fornuftigere modsatte sig denne Plan, som overilet og farlig.

Det lakkede stærkt ad Visten; Stormen tiltog, og man havde mumlet om, at Skibet ikke var sødygtigt; de angstede Damer bleve derfor trods al Modstand hjulpede ned i Baadene, indtil de, der skulde roe dem, negtede at modtage flere.

Da Isabel vidste, hvormeget hendes Søster vilde lide ved hendes længere Udeblivelse, havde hun besluttet at deeltage i Boveskyttet, men traf sig nu tilbage.

„Stop!“ raabte En i den anden Baad, „vi kunne tage Een endnu.“

En Herre, som havde staaet ved Siden af hende, sprang strax frem for at indtage den tilbude Plads, og Lady Hawleigh, som udstrakte sine Arme, raabte at han skulde skynde sig. Men En ombord i Skibet greb Sir Robert.

„Stop Sir,“ sagde han, „De kan ikke komme med, her er en Dame.“

Isabel, der havde seet den unge Dames hævede Hoved og udstrakte Arme, gjorde Tegn til Baronetten, at han skulde sigte ned, hvorpaa hun selv traadte tilbage, dog ikke førend han havde seet hendes endnu elskelige Træk og gjensjendt den, som havde affaaet ham Pladsen.

Percy Hawleigh saae hvidt der foregik, og da Bartoierne satte fra Borde, skyndte han sig efter hende til det dækkede Sæde, som et Par af Herrerne ordnede for hende.

„Everley — Bernon — hav den Godhed at forestille mig, jeg skylder at takke denne ædle unge Dame for hendes kjærlige Hensyn til Lady Hawleighs Stræk.“

Efter nogle faa Minutters Forløb havde han fuldkomment gjensjendt det Ansigt, som i flere Aar svagt havde forsværet ham i Drømme, og i dyb Bevægelse lyttede han til

den rørende Beretning om hans Faders Dødsleie og angerfulde Budskab til sin fraværende Søn.

Isabel tog Sir Johns Ring af sin Finger, og sad i taus Medfølelse, medens Percy kæmpede for at dæmpe den Bevægelse, som var bleven fremkaldt ved dette Brevs paa den døende Faders Kjærlighed.

Percy maatte gaae nogle Gange frem og tilbage paa Dækket, før han var saa fattet, at han atter kunde indtage sit Sæde. Men paa den Tid var Yachtens Rone kommen til sin Gæst og Begge nede nu deres mandlige Bestyrters træstfulde Opmuntringer, afventende Udfaldet af deres Bestræbelser for at naae en Havn.

Det var en frygtelig Nat, og den voldsomme Storm drev Yachten langt ud tilsoes; men Dygtighed, Energi og Haab besjælede Percy, som havde taget Commandoen over Yachten, og de rede Stormen af i god Behold.

I alle disse mørke, lange Timer forglemte han ikke et Dieblik den blege Pige, som sad saa rolig og fortroingsfuld og vaagede over sin Vedsagerke, der træt og udmattet var falden i en fast Søvn, og han kom hyppigt hen for at tilhviise hende nogle opmuntrende Ord, eller for at see om hun var godt beskyttet mod den gjennemtrængende Blæst.

Da Yachten atter naaede sin Fortøingsplads, blev dens Gjenkomst hjulpet med Glæde; men sorgfulde Tidender ramte Isabel og den Mand, som saa kjærligt havde taget sig af hende, da de kom i Land.

Kun een af Baadene havde naaet Land, den anden var bleven fastet mod Klipperne og var sunken. Ved nogle flinke Dufferes Anstængelser bleve Alle frelst, som vare i den, med Undtagelse af To — en Matros og Lady Hawleigh; men Sir Robert var kommen frem til Skade, og man troede at han neppe vilde overleve det.

Percy og Isabel skiltes strax ad. Den Eine for at pleie sin lidende Broder, den Anden for at bringe sin Søster ud af den Angest, i hvilken hun var bleven sat, og for at skynde sig med at afsende en Meddelelse om Ulykken til Mr. Mayne, førend Beretningen i Bladene kunde vække Frygt hos ham for hans Barns Sikkerhed.

Efter en forfriskende Søvn havde Isabel gjenvundet Kraft og Livlighed, og vandrede tankfuld frem og tilbage i Haven, syngende for sin Søsters spæde Barn, som hvilede i hendes Arme. Da blev Mr. Hawleigh meldt. Han saae nu mere træt og nedslaaet ud, end efter den stormfulde Nats Anstængelser, og var neppe istand til at beherske sig saameget, at han kunde tale tydeligt.

„Min Broder — stakkels Robert!“ sagde han. „Af, Miss Mayne, hans Timer ere talte. Jeg har telegrapheret til London, for at faae en anden Læge; men jeg frygter det er forgjæves.“

„Veed han, hvor stor Fare han er i?“ spurgte den bedravede Pige, idet hun levende mindedes ham i hans fulde Kraft og Sundhed, i hine soundne Tider paa Herresædet.

„Ja, det veed han godt, og er fremkommen med en Begjæring, hvilken jeg er kommen for at bede Dem om at tilstaae ham,“ var Svaret. „Han ønsker at see Dem endnu engang.“

Isabel betænkte sig. „En saadan Sammenkomst kan kun forvalde ham Smerte,“ sagde hun i en sagte Tone. „Jeg har saa længe vænnet mig til at betragte ham som en Andens Huusbond, at han maastee vil føle sig stuet ved en Kulde, som jeg ikke er istand til at skjule.“

Percy grundede. Hans Broders lidenskabelige Anmodning om at see hende endnu engang havde overbevist ham om, at den gamle Kjærlighed under alle Omstændigheder aldrig var uddød.

„Han maa dø,“ svarede han endeligt, „og De er altfor godhjertet til at ville sigte Noget, som vilde bedrøve ham. Jeg beder Dem, kom.“

Isabel gif, og stod snart efter ved sin Ungdoms Elsters Dødsleie. Han saae den samme Medlidenskab i hendes Blik, han velsignede hende for den Medfølelse, som hendes kjælvende Stemme udtalte; men hans skinsyge Dine røbede ogsaa den Sandhed, at ingen dybere Sindsbevægelse havde ledet hende til at opfylde hans Bøn. De sidste faa Aar havde givet ham alvorlige Advarsel, og i denne mørke Time havde hendes Godhed og Trofasthed og hans egen Uværdighed fremstillet sig for ham i et stærkere Lys end nogenfinde før.

Dg hvor lav og hvor faldt maatte ikke hans Opførsel have forekommet Percy, denne tilgivende Broder! Noget af dette fremmumlede han, medens Percy med Omhed lagde hans Hovedpude tilrette; men det mørke Ansigt oplivedes af et frygtløst Smil.

„Min kjære Robert,“ sagde Percy, „tal ikke et Ord mere derom; men trøst Dig selv med Korvismingen om, at vore barnagtige Uenigheder og den Omvæltning i Verden, som fulgte derpaa, have gjort mig til en Mand. Der kan have været Lider, da jeg tænkte at de Slag, jeg fik, vare haarde og usfortjente, men jeg fortryder nu ikke derpaa; jeg kan i dem spore Guds Haand, og jeg er tilfreds.“

„Dg Du vil nedlægge Dig paa Godset,“ mumlede Robert, „og bestyre Eiendommen, og drage Omsorg for Folkene, bedre end jeg nogenfinde har gjort det. Dg Isabel,“ vedblev

han med et svagt Smil, „vil være Skytsengelen i dit lykkelige Hjem.“

Percy, der opdagede den Korvirring og Forlegenhed, som denne Tale havde voldt Isabel, forsøgte paa at drage sin Haand ud af sin Broders og forlade Værelset; men Sir Robert vilde ikke tillade det. „Gaa ikke, Percy, og vrede dig ikke, Isabel,“ sagde han. „Det vil dog blive saaledes; thi han fortjener Dig mere, langt mere end jeg nogenfinde gjorde det, og jeg veed, at han elsker Dig.“

„Jeg beder Dem, sig ikke Mere,“ hvistede hun, idet hendes Slubeherskelse pludseligt forlod hende, da hans Død aabenbarede hende hendes eget Hjertes Tilstand.

En Stund laa han rolig, og da han derefter drog hende blidt hen til sig, mumlede han sørgmodigt: „Jeg kan ikke gjøre Bod for det Forbigangne — nei, det er nu for sild — ikke engang for den Sorg, jeg voldede Dig. Percy, Du vil tage vare paa hende, Du vil beskytte og sætte Pris paa hende, bedre end jeg gjorde det. For min Skyld vil Du gjøre det, vil Du ikke?“

Meget bevæget knælede Mr. Hawleigh for Isabel, som havde skjult sit Ansigt i Hovedpuden.

„Dersom Miss Mayne vil betro sin Fremtid i mine Hænder, Robert, vil det blive mit Livs Stolthed og Glæde, at bestræbe mig for at gjøre hende lykkelig.“

„Bring hende bort!“ raabte Baronetten pludseligt med haard Stemme; „de sønderrivende Smertes vende tilbage. Lad hende ikke see mig lide!“

Da Percy skyndomt førte sin skjælvende Vedsagerke ud ad Værelset, hørte de Sir Robert udbryde: „Det var en haard Kamp; men jeg har vundet Seir. De skulle ikke kunne sigte, at min sidste Handling var egenkjærlig!“

Inden en Uges Forløb var Sir Robert Hawleigh nedlagt i sine Forsædres Gravhøveling, efterladende sig Saa, der sørgede over hans Død. Forsædet og bedrøvet over de Histo-rier, hvormed de fattige Fæstere, som vare blevene saa strengt behandlede, fyldte Percys Øren, var han glad ved at komme bort for en Stund og vende tilbage til Australien, for at ordne sine Sager og sælge sin Eiendom der.

Da denne lange Rejse var tilendebragt, gjorde Percy først et Forsøg paa at nærme sig Isabel, og den Naade, paa hvilken hun modtog ham, var saa opmuntrende, at den døende Roberts Forudsigelse gif i Opfyldelse. Hawleigh Court er nu et lykkeligt Hjem, hvor Isabel fører Forsædet, og Percys muntre Børn fylde paany det saa længe forladte Huus, som gjentyder af Glæde og Lyfthighed.

Fra Mæns Klint.

Endnu et Billede fra Mæns Klint — det er vel ikke et af de for deres mægtige Natur eller eiendommelige Kridtdannelser besjendte Steder, hvis Navn enhver Rejsende fra Mæns glemmer i sin Erindring; det staar vel ikke nævnet med fede Bogstaver i Reisebøgerne, men Stedet er dog karakteristisk for Klinten, og dets Veligheden lidt Nord for Dronningestolen har givet os Tid til at medtage et Udlaft deraf. Det er et af de Punkter, som — nu da Pladsen er ledig — kunde være værdigt til at arve Dronningestolens Navn, saa storartet er Udsigten ned forbi de fremspringende store Kridtmasser og stille flodbevogede Straaninger, udover Havet, hvis Volger skulpe ind mod Strandbredden, der bugter sig dybt nede ved Klintens Fod. Foroven paa Brinken see vi Ræfærket, indenfor hvilket Stien snoer sig; over Bjerg og Dal har den gennem Stoven ført os forbi Dronningestolen til vor Udsigtspynt. Dette Sted har endnu en Eiendommelighed; det giver os et Overblik over de nedstyrte Levninger af det forhen saa bekjendte Udsigtspunkt, der nu ligger dybt under os i Havet, som en flad O, og med sine Landtunger og Arme ligner et stort udstrakt Sødyr. En stærk Baalandsstorm vil sandsynligvis i den nære Fremtid ganste udslette ethvert Spor af den, og vi ville derfor til vor tidligere Beretning om denne Naturbegivenhed feie et Par Bemærkninger, der støtte sig til en Undersøgelse, som blev foretaget ganste kort efter Nedstyrtningen.

Ved nærmere Betragtning af Den fremgaaer det, at hele Massen er gledet ud i Havet, hvilket sees af, at Trærne, som tidligere kneisede overst oppe, ligge nærmest ved Land; var det hele Stykke styrtet ud, da var det overste Parti kommet til at ligge langt borte. Af større Interesse er det at lægge Mærke til, hvorledes de nedstyrte Kridtmasser kunne være gledne ud i en Afstand af 2—300 Fod fra Land; man antager, at foruden Havets Bærekraft, har den Omstændighed gjort sig gjældende, at Havbunden langs Kysten er opfyldt med runde Steen, over hvilke det nedstredne Stykke er rullet ud i Søen. Hvor stærk Bevægelse Bølgerne have været i, kan sees deraf, at de have løftet en stor Steen op fra Bunden og op paa nogle andre nærliggende Steene, saaledes at den nu naaer heelt op over Havfladen. Med Hensyn til Dens Størrelse, da indtager den et Fladerum af omtrent tre Tonder Land, og dens samlede Masse, der ligger paa en Dybde af 18—24 Fod Vand og rager